

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permiseunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent: CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 470 din 5 iulie 2011

HOTĂRÂREA
din 22 noiembrie 2007,
definitivă la 7 iulie 2008,
în Cauza S.C. Concept Ltd. - S.R.L. și Manole împotriva României
(Cererea nr. 42.907/02)

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în art. 44 alin. (2) din Convenție. Aceasta poate suferi modificări de formă.

În Cauza S.C. Concept Ltd. - S.R.L. și Manole împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din domnii: B. M. Zupančič, președinte, C. Bîrsan, doamnele: E. Fura-Sandström, A. Gyulumyan, domnii: E. Myjer, David Thór Björgvinsson, doamna I. Berro-Lefèvre, judecători, și domnul S. Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 23 octombrie 2007,

a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află Cererea nr. 42.907/02, introdusă împotriva României, prin care 2 resortisanți ai acestui stat, S.C. Concept Ltd. - S.R.L. și domnul Gheorghe Eduard Manole (*reclamanții*), au sesizat Curtea la data de 2 decembrie 2002, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanții au fost reprezentați de A. M. Nistor și A. Gindac, avocați din București. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul său, doamna B. Ramașcanu, apoi de domnul R. H. Radu, agentul guvernamental din cadrul Ministerului Afacerilor Externe, care a înlocuit-o în funcție.

3. La data de 8 noiembrie 2005, Curtea a hotărât să comunice Guvernului capătul de cerere întemeiat pe durata procedurii. Prevalându-se de dispozițiile art. 29 paragraful 3 din Convenție, Curtea a decis să examineze împreună admisibilitatea și fondul cauzei.

4. La data de 6 septembrie 2007, Curtea, în temeiul art. 59 alin. 3 din Regulament, a respins cererea reclamantilor referitoare la organizarea unei audieri publice în cauză.

ÎN FAPT

5. Prima reclamantă, S.C. Concept Ltd. - S.R.L. (*reclamanta*), este o societate cu răspundere limitată, având sediul în municipiul București. Al doilea reclamant, domnul Gheorghe Eduard Manole (*reclamantul*), cetățean român, născut în anul 1964 și domiciliat în municipiul București, este asociatul unic și administratorul societății reclamante.

I. Acțiune împotriva societății S.

6. Prin Încheierea din 18 iunie 1998, Tribunalul Timiș a declarat deschiderea procedurii reorganizării judiciare în privința societății S., conform Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului (*Legea nr. 64*), în care statul era acționar majoritar.

7. La data de 27 august 1998, reclamanta și-a declarat creanța în cadrul acestui proces.

8. Pe parcursul acestei proceduri s-au desfășurat aproximativ 40 de ședințe de judecată, au fost efectuate numeroase expertize, au fost dezbătute și supuse spre aprobarea creditorilor planuri de reorganizare. Tribunalul a desemnat un administrator, fixându-i atribuțiile. În timpul procesului i-a aplicat o amendă pentru neîndeplinirea obligațiilor și, în cele din urmă, l-a înlocuit.

9. La data de 7 februarie 2002, tabelul creditorilor societății S. devenind definitiv, adunarea creditorilor a votat planul de reorganizare al debitoarei.

10. Prin Încheierea din 20 februarie 2002, la cererea reclamantei, Curtea Supremă de Justiție a admis cererea de strămutare formulată în dosarul de pe rolul Tribunalului Timiș și a trimis cauza spre judecare Tribunalului Alba.

11. La data de 7 martie 2002, dosarul a fost înregistrat pe rolul Tribunalului Alba.

12. La data de 26 aprilie 2002, în temeiul art. III din Ordonanța Guvernului nr. 38/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, Autoritatea pentru Privatizarea și Administrarea Participațiilor Statului (*APAPS*), instituție publică subordonată direct Guvernului, a cerut Tribunalului să suspende acțiunea pentru a-i permite să privatizeze societatea debitoare.

13. La data de 20 mai 2002, Tribunalul a admis această cerere și a dispus suspendarea timp de un an, subliniind că mai multe societăți comerciale își arătasera interesul față de privatizarea debitoarei și că creditorii nu se opuneau posibilității de a-și recupera creanțele pe această cale.

14. Prin Ordinul din 13 martie 2003, APAPS a instituit, în temeiul Legii nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, o procedură de administrare specială și de supraveghere financiară a societății S. pe durata privatizării sale.

15. La o dată neprecizată, APAPS a cerut Tribunalului să prelungească cu un an suspendarea dispusă la data de 20 mai 2002. Reclamanta s-a opus, considerând că APAPS nu făcuse niciun demers concret în vederea privatizării societății debitoare. Cu toate acestea, prin Încheierea din 26 iunie 2003, Tribunalul Alba a constatat că procesul era suspendat de drept, în temeiul art. 129 din Legea nr. 64, pe durata procedurii speciale instituite la data de 13 martie 2003.

16. La data de 10 octombrie 2003, în urma recursului reclamantei și al altor creditori, Curtea de Apel Alba Iulia a dispus reluarea procesului de reorganizare.

17. La data de 15 martie 2004, Tribunalul Alba a respins o nouă cerere a APAPS de suspendare a examinării cauzei și a deschis procedura de faliment împotriva debitoare.

18. Prin Hotărârea Guvernului nr. 620/2004 pentru instituirea procedurilor speciale de supraveghere financiară a Societății Comerciale „Exfor” - S.A. București și a Societății Comerciale „Solventul” - S.A. Timișoara s-a dispus, în temeiul art. 129 din Legea nr. 64, deschiderea unei proceduri speciale de supraveghere financiară a debitoare. La data de 20 mai 2004, procedura privind falimentul a fost suspendată pe o perioadă de 3 ani.

19. La data de 28 aprilie 2005, Tribunalul a respins cererea reclamantei de punere în executare a unei hotărâri judecătorești definitive din 8 aprilie 1999, prin care Curtea de Apel București a obligat APAPS să vândă reclamantei pachetul majoritar de acțiuni al debitoare. Tribunalul a reținut că Legea nr. 64 nu permitea o asemenea acțiune câtă vreme procedura de faliment era în curs.

20. Au avut loc mai multe ședințe de judecată în care s-au analizat modalitățile de vânzare a activelor debitoare și în vederea soluționării contestațiilor creditorilor privind vânzarea întregului patrimoniu al debitoare. Această vânzare a fost aprobată de Tribunal prin Hotărârea judecătorească din 27 octombrie 2005. Această hotărâre judecătorească a fost infirmată prin Decizia definitivă din 9 noiembrie 2006 a Curții de Apel Suceava.

21. Din actele dosarului reiese că procedura inițiată la 18 iunie 1998 este în continuare în curs și că reclamanta încă nu și-a recuperat creanțele.

II. Acțiune împotriva societății C.

22. La data de 25 iunie 1998, reclamanta a introdus împotriva societății C. o acțiune în constatarea nerespectării obligațiilor contractuale și o acțiune în obligație de a face. Pe parcursul procedurii s-au desfășurat 16 ședințe, cea mai mare parte vizând expertiza contabilă dispusă în cauză și răspunsul expertului la obiecțiile părților.

23. La data de 20 aprilie 2000, Tribunalul a admis cererea reclamantei și a dispus ca pârâta să predea reclamantei produsele prevăzute de contracte sau, în caz de nepredare, să îi plătească prețul produselor contractate.

24. La data de 9 octombrie 2000, în urma apelului părților, Curtea de Apel București a casat hotărârea judecătorească și a trimis cauza la același tribunal spre rejudecare în fond, reținând că Tribunalul nu examinase toate capetele de cerere ale reclamantei.

25. Această soluție a fost confirmată, în urma recursului reclamantei, prin Decizia definitivă a Curții Supreme de Justiție din 29 iunie 2001.

26. La data de 21 noiembrie 2001, Tribunalul a reînscris cauza pe rol. La 11 decembrie 2001, Tribunalul și-a declinat competența în favoarea Curții de Apel București, în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, cu privire la modificarea competenței instanțelor. Pe parcursul procedurii s-au desfășurat 5 ședințe de judecată, iar 4 dintre ele au fost amânate mai ales pentru a permite calculul și plata taxei de timbru.

27. Printr-o Decizie din 1 octombrie 2002, Curtea de Apel București a respins acțiunea reclamantei, considerând că din probele administrate la dosar reieșea că neexecutarea de către societatea C. a obligațiilor sale contractuale era imputabilă societății reclamante. Aceasta din urmă a declarat recurs împotriva deciziei.

28. Curtea Supremă de Justiție a examinat *ex officio* dacă dispozițiile privind competența instanțelor au fost corect aplicate în cauză. Curtea Supremă de Justiție a constatat astfel că, la data declinării competenței Tribunalului în favoarea Curții de Apel, examinarea cauzei de către Tribunal începuse deja și a amintit că într-o asemenea situație schimbarea competenței printr-o nouă lege nu mai afecta cauza respectivă. Prin urmare, instanța nu putea trimite cauza în fața Curții de Apel și avea obligația de a judeca potrivit vechii legi privind competența instanțelor.

29. În consecință, printr-o Decizie din 10 februarie 2004, Curtea Supremă a trimis cauza la Tribunalul București. Procedura în fața Tribunalului s-a desfășurat pe parcursul a 4 ședințe de judecată și la data de 29 noiembrie 2004 acesta a pronunțat hotărârea în cauză, admitând parțial cererea reclamantei.

30. Societatea C. a declarat apel împotriva acestei decizii. După 5 amânări, la data de 11 octombrie 2005, Curtea de Apel București a suspendat examinarea acțiunii, dat fiind faptul că procedura prevăzută de Legea nr. 64 fusese inițiată împotriva societății C.

31. La data de 22 noiembrie 2005, instanța a respins planul de reorganizare propus de societatea C. și a deschis procedura de faliment împotriva sa. Reclamanta și-a înscris creanța la 20 iunie 2005. Această procedură este în curs, reclamanta nerecuperânduși încă suma datorată.

III. Acțiune împotriva Fondului Proprietății de Stat

32. La data de 8 august 1997, Fondul Proprietății de Stat (FPS) a respins oferta societății reclamante de a participa la privatizarea societății P.33. În aceeași zi, reclamanta a contestat această decizie la FPS. În timpul zilei, reclamanta a fost informată asupra respingerii contestației sale, prin intermediul unei scrisori care nu era nici înregistrată, nici ștampilată de expeditor.

34. La data de 25 septembrie 1997, întemeindu-se pe art. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, reclamanta a sesizat Secția de contencios administrativ a Curții de Apel București cu o acțiune împotriva FPS, în vederea obținerii anulării Hotărârii judecătorești din 8 august 1997.

35. După 22 de ședințe de judecată, în timpul cărora au fost administrate probele și părțile au dispus de timpul necesar pentru a lua cunoștință de documentele prezentate de cealaltă parte, printr-o Decizie din 12 octombrie 1999, Curtea de Apel a admis parțial cererile reclamantei.

36. La data de 17 octombrie 2000, în urma recursului FPS, Curtea Supremă de Justiție a trimis cauza la Secția comercială a aceleiași Curți de Apel, pe care a declarat-o competentă să examineze cauza.

37. La data de 4 mai 2001, Curtea Supremă a respins contestația în anulare introdusă de reclamantă la 7 noiembrie 2000 împotriva Hotărârii judecătorești din 17 octombrie 2000. Dosarul a fost trimis apoi la Secția comercială a Curții de Apel, care a trimis cauza la Tribunalul București, pe care l-a declarat competent să examineze cauza.

38. La data de 27 septembrie 2001, la cererea reclamantei, Tribunalul a trimis din nou cauza în fața Curții de Apel, în baza noii legi asupra competenței instanțelor.

39. Din cele 6 ședințe de judecată care au avut loc, două au fost amânate pentru a permite reclamantei să plătească taxa de timbru. Printr-o hotărâre judecătorească din 20 iunie 2002, Curtea de Apel București, după ce a examinat mijloacele de probă administrate la dosar, a respins acțiunea reclamantei în absența unor motive care ar fi putut conduce la anularea Deciziei din 8 august 1997.

40. Reclamanta a formulat recurs împotriva deciziei sus-menționate. La data de 11 septembrie 2002, Curtea Supremă a pus în vedere reclamantei să plătească taxă de timbru în sumă de 1.662.642.500 lei vechi românești (ROL). Reclamanta a contestat suma la Direcția Generală a Finanțelor Publice București de la Ministerul Finanțelor, care, printr-o Decizie administrativă din data de 18 decembrie 2002, a respins contestația. Reclamanta a chemat în judecată Direcția în fața Tribunalului București, care, printr-o Hotărâre judecătorească din 6 iunie 2003, confirmată printr-o Decizie definitivă a Curții de Apel București din 6 noiembrie 2003, a stabilit quantumul taxei de timbru la 206.213.750 ROL. La data de 19 ianuarie 2004 reclamanta a plătit această sumă.

41. Cu toate acestea, Înalta Curte de Casație și Justiție (fosta Curte Supremă de Justiție) nu a luat în considerare evaluarea taxei de timbru făcută de Hotărârea judecătorească din 6 iunie 2003, pe motiv că Curtea Constituțională, în Decizia nr. 127 din 27 martie 2003,

considerase neconstituțională intervenția Ministerului Finanțelor în activitatea instanțelor. Prin urmare, Înalta Curte a reexaminat taxa de timbru potrivit legii și a estimat că suma aceasta fusese stabilită corect la data de 11 septembrie 2002. Reclamanta a refuzat să achite această taxă, deși a fost din nou informată asupra obligației sale. În consecință, printr-o Decizie definitivă din 20 ianuarie 2004, Înalta Curte a anulat acțiunea inițială pentru neplata taxei de timbru.

42. Reclamanta a introdus contestație în anulare împotriva acestei decizii, contestație care a fost respinsă ca inadmisibilă de Înalta Curte, printr-o Decizie definitivă din 16 decembrie 2004.

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a art. 6 alin. 1 din Convenție

A. Durata proceselor

43. Reclamantii se plâng că acțiunile introduse în fața instanțelor interne nu au fost judecate într-un „termen rezonabil“, așa cum dispune art. 6 alin. 1 din Convenție, care prevede următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea echitabilă a cauzei sale (...) într-un termen rezonabil, de către o instanță (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...).”

44. Guvernul se opune acestei susțineri. În opinia sa, procedurile au o anumită complexitate, fiind vorba despre litigii comerciale. În plus, procedura falimentului societății S. a fost mai greoaie dat fiind numărul mare de creditori, dificultățile legate de lichidarea patrimoniului debitoarei, aspectele administrative și juridice colaterale pe care instanța a trebuit să le examineze. Guvernul consideră că autoritățile au dat dovadă de diligență în condițiile în care reclamanta a formulat numeroase cereri de amânare de-a lungul proceselor, nu a sesizat instanțele competente (procesul împotriva societății C.) și nu a plătit imediat taxa de timbru (litigiul împotriva societății P.).

1. Asupra admisibilității

45. Curtea constată că plângerea nu este în mod vădit neîntemeiată în sensul art. 35 alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate.

2. Perioada de luat în considerare

a) Acțiunea împotriva societății S.

46. Curtea constată că pentru procesul împotriva societății S. perioada de luat în calcul a început la data de 27 august 1998, când reclamanta și-a declarat creanța, și încă este în curs de judecare.

b) Acțiunea împotriva societății C.

47. În privința litigiului dintre societatea reclamantă și societatea C., Curtea consideră că cele două proceduri, și anume litigiul comercial inițial și procesul deschis în temeiul Legii nr. 64, trebuie examinate împreună, în măsura în care privesc același drept cu caracter civil al reclamantilor și în care procedura de faliment este în prezent singura modalitate pentru societatea reclamantă de a-și recupera creanța (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Svetlana Naoumenko împotriva Ucrainei*, nr. 41.984/98, paragraful 74, 9 noiembrie 2004). Perioada de luat în calcul a început deci la data de 25 iunie 1998 și încă nu s-a încheiat, cauza fiind în curs de judecată în fața primei instanțe, care judecă procedura falimentului. Curtea constată că în primii 7 ani litigiul comercial a fost examinat de 8 instanțe, în 3 grade de jurisdicție, cauza fiind trimisă spre rejudecare o dată deoarece instanța nu examinase toate cererile reclamantei, apoi de mai multe ori din motive ce aveau în vedere competența instanțelor, astfel încât prima hotărâre judecătorească valabilă pe fondul cauzei nu a fost pronunțată decât la 29 noiembrie 2004, adică după peste 6 ani de la începerea procesului. După deschiderea procedurii de faliment, executarea acestei hotărâri judecătorești nu va fi posibilă decât în cadrul acestei proceduri, care durează deja de peste 2 ani pentru o instanță, ceea ce face ca societatea reclamantă să aștepte deja de 9 ani recuperarea creanței sale.

c) Acțiunea împotriva FPS

48. În fine, în privința litigiului dintre reclamantă și FPS, perioada de luat în calcul a început mai târziu, la data de 25 septembrie 1997, și s-a încheiat la data de 20 ianuarie 2004. Totodată, Curtea achiesează la argumentele Guvernului cu privire la faptul că perioada scursă pentru examinarea contestației în anulare introduse de reclamantă împotriva deciziei definitive nu trebuie luată în calcul, nefiind vorba despre un recurs efectiv în înțelesul art. 35 alin. 1 din Convenție. Această procedură a durat, prin urmare, mai mult de 6 ani pentru două grade de jurisdicție și 6 instanțe, cauza fiind trimisă spre rejudecare de mai multe ori din motive legate de competența instanțelor.

3. Asupra fondului

49. Curtea amintește că durata unei proceduri are un caracter rezonabil în funcție de circumstanțele cauzei și pe baza criteriilor consacrate de jurisprudență, îndeosebi complexitatea cauzei, comportamentul reclamantilor și cel al autorităților competente, precum și miza litigiului pentru persoanele interesate (a se vedea, printre multe altele, *Frydlender, împotriva Franței* [MC], nr. 30.979/96, paragraful 43, CEDH 2000-VII).

50. Curtea a soluționat de mai multe ori cauze ce ridică probleme similare cazului în speță și a constatat încălcarea art. 6 alin. 1 din Convenție (a se vedea *Frydlender*, citat anterior). După ce a examinat toate elementele ce i-au fost prezentate, Curtea consideră că Guvernul nu a expus nicio faptă și niciun argument care ar putea conduce la o altă concluzie în cazul prezent.

51. În plus, complexitatea unei proceduri de faliment nu justifică acordarea unor lungi termene în examinarea cauzei (a se vedea, printre altele, *Michele Tedesco împotriva Italiei*, nr. 44.425/98, 27 februarie 2001, *Zanasi împotriva Italiei*, nr. 44.462/98, 1 martie 2001, *Meneghini împotriva Italiei*, nr. 51.677/99, 11 decembrie 2001). Ea amintește apoi că, potrivit

jurisprudenței sale constante, nu i s-ar putea reproșa unui reclamant că a epuizat toate căile de atac disponibile în dreptul intern (*Erkner și Hofauer împotriva Austriei*, Hotărârea din 23 aprilie 1987, seria A, nr. 117, pag. 63, paragraful 68). Curtea constată, în final, că procedurile împotriva societății C. și FPS au necesitat mai multe trimiteri spre rejudecare pentru chestiunile legate de competența instanțelor. Or, nu este nerezonabil să considere că aceste casări și retrimiteri spre rejudecare succesive au provocat întârzieri ce nu ar putea fi imputate reclamantilor (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Wierciszewska împotriva Poloniei*, nr. 41.431/98, paragraful 46, 25 noiembrie 2003, și *Nicolau împotriva României*, nr. 1.295/02, paragraful 38, 12 ianuarie 2006).

52. Ținând cont de jurisprudența sa în materie și de cele de mai sus, Curtea estimează că în această speță durata fiecăreia dintre procedurile în litigiu este excesivă și nu răspunde cerinței „termenului rezonabil“. Prin urmare, s-a încălcat art. 6 alin. 1.

B. Asupra altor preținse încălcări ale art. 6 alin. 1

53. Reclamantii consideră că judecătorii care le-au examinat cauzele au fost influențați de contextul politic din acea perioadă, astfel încât nu au fost independenți și imparțiali.

54. Ei contestă, de asemenea, felul în care patrimoniul societății S. a fost vândut și, în special, refuzul din data de 28 aprilie 2005 al Tribunalului Alba de a constata dreptul societății reclamante de a cumpăra acțiunile societății debitoare, potrivit Deciziei definitive din 8 aprilie 1999 a Curții de Apel București (a se vedea paragraful 19 de mai sus).

55. În privința procedurii de faliment al societății C., reclamantii insistă asupra faptului că Legea nr. 64/1995 conferă o putere prea mare statului datorită valorii creanței sale și consideră că nu au nicio șansă să își recupereze creanța. Ei dezaproabă respingerea planului de reorganizare a societății C.

56. În privința pretinsei lipse a imparțialității și independenței judecătorilor în procesele finalizate deja, Curtea constată că autoritățile interne au știut să remedieze aceste probleme, așa cum o arată decizia Curții Supreme de admitere a cererii de strămutare introduse de reclamantii în dosarul de pe rolul Tribunalului Timiș (a se vedea paragraful 10 de mai sus).

57. În privința Hotărârii judecătorești din data de 28 aprilie 2005 a Tribunalului Alba, ținând cont de elementele de care dispune și în măsura în care este competentă să analizeze susținerile formulate, Curtea nu a constatat nicio încălcare aparentă a drepturilor și libertăților garantate de Convenție sau protocoalele sale. Reiese că acest capăt de cerere este în mod vădit neîntemeiat în sensul art. 35 alin. 3 din Convenție și va fi respins.

58. Curtea constată, în fine, că procedura de faliment al societății C. este încă în curs și consideră că plângerile legate de fondul acestei proceduri sunt premature și trebuie, prin urmare, să fie respinse în aplicarea art. 35 alin. 1 și 4 din Convenție. II. Asupra altor preținse încălcări

59. Al doilea reclamant consideră că este victimă a discriminării datorită opiniilor lui politice. Acesta invocă încălcarea art. 14 coroborat cu art. 6 alin. 1 din Convenție. Reclamantul consideră că respingerea sistematică a tuturor acțiunilor sale a început după participarea sa în calitate de candidat independent la alegerile prezidențiale din 2000. Ținând cont de ansamblul elementelor de care dispune și în măsura în care este competentă să analizeze susținerile formulate, Curtea nu a constatat nicio aparență de încălcare a art. 14 coroborat cu art. 6 alin. 1 din Convenție.

60. Rezultă că aceste plângeri sunt în mod vădit neîntemeiate și trebuie respinse în sensul art. 35 alin. 3 și 4 din Convenție.

61. Invocând art. 1 din Protocolul nr. 1, reclamanții pretind a fi victime ale încălcării dreptului lor de proprietate în urma acțiunii introduse împotriva societății C. Curtea constată că procedurile în cauză sunt în curs de judecată. Această plângere este prin urmare prematură și trebuie respinsă pentru neepuizarea căilor de atac interne, în aplicarea art. 35 alin. 1 și 4 din Convenție. III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

62. În conformitate cu art. 41 din Convenție:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.”

A. Prejudiciu

63. Reclamanții cer sumele următoare cu titlu de prejudiciu material:

– 704.993,94 dolari americani (USD) și 268.967,09 lei noi românești (RON), adică în jur de 600.000 euro, reprezentând creanța față de societatea S., penalitățile și dobânzile sale;

– 20.411,082 euro pentru neexecutarea Hotărârii judecătorești definitive din 8 aprilie 1999;

– 40.289.775.744 lei vechi românești (ROL), reprezentând creanța față de societatea C., și 5.135.328,74 USD penalități, adică un total de circa 5.077.735 euro;

– 10.337.104 USD, adică în jur de 7.700.000 euro pentru pierderea provocată de imposibilitatea de a se prezenta și de a câștiga licitația pentru vânzarea societății P.

64. Ei cer, de asemenea, 7.000.000 euro cu titlu de prejudiciu moral pe care l-ar fi suferit.

65. Guvernul contestă aceste pretenții. 66. Curtea amintește că a constatat că s-a încălcat art. 6 din Convenție în ceea ce privește durata proceselor interne. Prin urmare, nu constată nicio legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și prejudiciul material invocat și respinge această cerere. În schimb, ea consideră că trebuie acordată împreună reclamanților suma de 8.000 euro cu titlu de prejudiciu moral.

B. Costuri și cheltuieli

67. Reclamanții cer, de asemenea, 891.091.659 ROL, adică în jur de 30.500 euro pentru costurile și cheltuielile suportate în fața instanțelor interne și 12.800 euro pentru cele suportate în fața Curții. Ei prezintă în acest scop acte doveditoare pentru sumele plătite avocaților pentru reprezentarea în fața Curții.

68. Guvernul nu se opune ca cheltuielile necesare și rezonabile să fie rambursate, dar contestă sumele cerute de reclamanți și, mai ales, calculul onorariilor avocaților pentru procedura în fața Curții.

69. În conformitate cu jurisprudența Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor decât în măsura în care se stabilește realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al cuantumului lor. În cauză, Curtea consideră că procedurile de faliment continuă să fie în curs de soluționare, societatea reclamantă având deci posibilitatea să își recupereze cheltuielile suportate în fața instanțelor interne.

70. Ținând cont de faptul că s-a constatat de către Curte faptul că s-a încălcat un singur capăt de cerere întemeiat pe durata procesului și ținând cont de elementele de care dispune și de criteriile menționate anterior, ea consideră rezonabil să le acorde împreună reclamanților suma de 3.000 euro, cu titlu de costuri și cheltuieli ale procedurilor în fața Curții.

C. Majorări de întârziere

71. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal, practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga 3 puncte procedurale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA

1. declară cererea admisibilă în privința capătului de cerere întemeiat pe durata excesivă a procedurilor și inadmisibilă pentru rest;

2. hotărăște că s-a încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție în privința duratei procedurilor interne;

3. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească împreună reclamanților, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu art. 44 alin. 2 din Convenție, 8.000 euro (opt mii euro) pentru prejudiciul moral și 3.000 euro (trei mii euro) pentru costuri și cheltuieli, la care se va adăuga orice sumă ce poate fi datorată cu titlu de impozit, ce vor fi convertiți în lei noi românești la rata de schimb aplicabilă la data plății;

b)că, începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, sumele vor fi majorate cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal, practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga 3 puncte procentuale;

4. respinge cererea de acordare de satisfacții echitabile pentru rest.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 22 noiembrie 2007, în aplicarea art. 77 alin. 2 și 3 din Regulament.

Bostjan M. Zupančič,

președinte

Santiago Quesada,

grefier